

## ESCENA 1

*A la sala d'espera, una NOIA asseguda en una de les cadires, té una llibreta o uns apunts a les mans, però s'està amb la mirada perduda. Paral·lelament, assegut rere el taulell, l'INFERMER escriu alguna cosa (una carta) que sentirem en off, mentre el veiem escriure. A mode opcional, la lletra de la carta es pot anar veient a la pantalla (si hi és).*

**OFF INFERMER:** Avui el dia s'ha llevat alegre i tot té un color més viu. Punt. És com si les coses estiguessin dibuixades. Dos punts. El cel és més blau i les fulles dels arbres més verdes, coma, però potser tot plegat és tan sols una manera inconscient de compensar la grisor d'aquí dins. Punt. Tanta grisor que s'encomana. *(Pausa.)* Prometo ser amb tu molt aviat i segur que aleshores tot ho veurem d'un altre color. Punt. T'estima... Joan.

*L'INFERMER plega la carta, la desa en un calaix i surt, potser avisat per algun timbre d'hospital. Entra un HOME, amb un cafè a la mà. Seu a prop de la NOIA.*

**HOME:** Bon dia. Puc seure?

*La NOIA enretira alguna cosa del seient. Ell seu.*

**HOME:** Gràcies.

*Silenci.*

**HOME:** Déu n'hi do el sol que fa avui, oi? Massa. Tant de sol fa agafar mal de cap. A tu no et passa?

**NOIA:** No ho sé...

**HOME:** Aquí dins tot és gran gris! Massa... pel meu gust. Haurien de canviar el color de les parets, no trobes?

**NOIA:** No ho sé...

**HOME:** Si almenys fessin cafè bo! Però aquesta maquinota només dona aigua bruta! Que ho has vist això? Aigua bruta! Disculpa, en vols un?

**NOIA:** No, gràcies.

**HOME:** Va, dona, que t'anirà bé un cafè.

**NOIA:** Que no cal, de veritat.

**HOME:** Encara que sigui dolent, si més no et desperta al moment...

**NOIA, bruscament:** Que no!

**HOME:** Com vulguis.

**NOIA:** És que no prenc cafè.

**HOME:** Haver començat per aquí!

*Silenci.*

**HOME:** És pesat matar les hores aquí, oi? Sembla que el temps no corri. Però el temps corre. Vola. S'escola. Ja te n'adonaràs quan siguis gran.

*Ella intenta concentrar-se en els seus apunts o llibreta. Ell s'hi apropa per tafanejar sense amagar-se'n.*

**HOME:** Que estudies anglès? Hello!

**NOIA:** Tinc un examen.

**HOME:** All right!

*Somriure forçat d'ella, que intenta reprendre la lectura.*

**HOME:** I tu, a qui tens?

**NOIA:** Què?

**HOME:** Aquí a l'hospital, vull dir. Jo hi tinc la meva filla. El primer dia que et vaig veure, vaig pensar: aquesta noia podria tenir ben bé l'edat de la meva Marta. No em facis dir què és, alguna cosa en aquesta manera barroera de moure-us, no ho sé. El cas és que... Vaja, que deveu tenir si fa o no fa els mateixos anys. Ep, però no cal que me'ls diguis si no vols.

**NOIA:** Val.

*Ella es torna a centrar en els apunts.*

**HOME:** La Marta tampoc no és de gaire paraules. Deu ser una cosa generacional.

*Silenci.*

**HOME:** Així doncs, digues, a qui tens?

**NOIA:** Què?

**HOME:** Que a qui véns a veure, carai!

**NOIA:** Ningú.

**HOME:** Ningú... Doncs trobo que per no tenir-hi ningú, t'hi passes moltes hores, aquí!

**NOIA:** Em poso a estudiar, val?

**HOME:** Molt bé.

*Pausa.*

**HOME:** I quan fa que hi és?

**NOIA, visiblement neguitosa:** Qui?

**HOME:** La persona que véns a visitar...

**NOIA:** Escolti, ja li ho he dit. No hi tinc ningú. Faig un favor, val?

**HOME:** Un favor... És maco fer favors.

**NOIA:** Sí. Només és un favor. I ara, em posaré a estudiar.

**HOME:** L'examen, és clar...

**NOIA:** Sí. L'examen.

*Pausa. Ella l'ignora. Inconscientment comença a moure el peu amb neguit.*

**HOME:** Perdona...

**NOIA:** Què vol ara?

**HOME:** Et fa res deixar de fer aquest sorollet?

*Ell li assenyala el peu. Ella s'atura.  
Fosc.*

## ESCENA 2

*L'INFERMER, rere el taulell, i l'HOME, davant seu, visiblement nerviós.*

**HOME:** Però segur que li ha passat el meu encàrrec?

**INFERMER:** És clar, senyor Rosers.

**HOME:** I no tornarà a passar? Com pot ser que no torni a passar, el metge?

**INFERMER:** No s'amoïni. Demà podrà parlar amb ell i fer-li totes les preguntes que cregui.

**HOME:** Demà demà demà! Cada dia la mateixa història!

**INFERMER:** Ho sento, però no hi puc fer res.

**HOME:** Però no hi pot fer res! Sí, ja ho sé. De debò, ho sé. Però mentrestant la meva filla és allà immòbil, igual que ahir i que abans d'ahir. És igual. No digui res. No digui res...

*Va a anar-se'n però retrocedeix.*

Li puc fer una pregunta indiscreta?

**INFERMER:** Ja li he dit que...

**HOME:** Tranquil, no té res a veure amb la meva filla.

**INFERMER:** Digui, senyor Rosers.

**HOME:** A qui ve a visitar aquella noia?

**INFERMER:** Quina noia?

**HOME:** La noia, coi! Ve cada dia! Tot el dia és aquí fora i, en canvi, no veig que entri mai a cap habitació. Mai. És ben estranya, aquella noia.

**INFERMER:** Ah, la noia, sí.

**HOME:** Bé hi deu tenir algú si tot el dia és aquí.

**INFERMER:** Sí. És clar.

**HOME:** Qui, carai?

*Pausa. L'INFERMER se'l mira. S'ho pensa.*

**INFERMER:** El seu pare.

**HOME:** El seu pare? El seu pare és aquí dins?

**INFERMER:** Sí.

**HOME:** N'està segur?

**INFERMER:** Bé, a no ser que hagin enganyat l'home sobre la seva paternitat.

**HOME:** Però com pot ser que...

**INFERMER:** Això ja no és cosa meva.

*Entra la NOIA. Els dos la miren. Ella nota alguna cosa.*

**NOIA:** Què passa?

**HOME:** No res, no res.

**INFERMER:** Com va?

**HOME:** Això, com va?

**NOIA:** Va.

*Ella seu i treu els seus apunts d'anglès. L'HOME va a seure al seu costat. L'INFERMER seguirà feinejant dins o fora d'escena.*

**HOME:** Així que a tu també et tenen aquí fora castigada.

**NOIA:** Com?

**HOME:** Atrapats entre aquestes quatre parets grises, quan el que voldríem és ser allà dins tot el temps, oi? Però no ens deixen, no ens deixen tot el temps que necessitaríem, que en necessitem molt, i ens hem de fer fotre. Oi que sí?

**NOIA:** No sé què vol dir. A mi ningú m'impedeix res.

**HOME:** Ah.

*Ella es posa els auriculars i fixa la mirada en els apunts. Ell la mira descol·locat.*

**HOME:** Vaig a fer un cafè.

*Surt.*

*Fosc.*